

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26CoPr/2/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2713207653
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniel Ilavský
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2713207653.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Daniela Ilavského a sudcov Mgr. Jozefa Mačejca a Mgr. Michala Novotného, v právnej veci žalobcu: L. V., nar. XX.X.XXXX, adresa trvalého pobytu L., T. XXXX/XX, zastúpený advokátom: JUDr. Ján Pekar, adresa sídla Skalica, Potočná 191/39, proti žalovanému: DRAGOM, s.r.o., IČO: 36 247 707, adresa sídla Bratislava, Kopčianska 3756/10, zastúpený advokátom: JUDr. Ľubomír Vanek, adresa sídla Skalica, Potočná 249/16, o náhradu mzdy, o vzájomnej žalobe žalovaného, že nemožno od žalovaného spravodlivo požadovať, aby žalobcu ďalej zamestnával a o znížení, resp. nepriznaní mzdy žalobcovi, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Skalica z 2. mája 2019, č.k. 2Cpr/4/2013-373 takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa vo výrokoch I., IV., VI. a VII. **p o t v r d z u j e.**

II. Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania rozsahu 100% s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1.1 Rozsudkom súd žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu mzdy vo výške 5.452,50 eur spolu s 5,05% ročným úrokom z omeškania zo sumy 72,72 eur za čas od 16.11.2014 do zaplataenia, 5,05% ročným úrokom z omeškania zo sumy 727,18 eur za čas od 16.12.2014 do zaplataenia, 5,05% ročným úrokom z omeškania zo sumy 790,47 eur za čas od 16.01.2015 do zaplataenia, 5,05% ročným úrokom z omeškania zo sumy 790,47 eur za čas od 16.02.2015 do zaplataenia, 5,05% ročným úrokom z omeškania zo sumy 727,18 eur za čas od 16.03.2015 do zaplataenia, 5,05% ročným úrokom z omeškania zo sumy 790,47 eur za čas od 16.04.2015 do zaplataenia, 5,05% ročným úrokom z omeškania zo sumy 790,47 eur za čas od 16.05.2015 do zaplataenia, 5,05% ročným úrokom z omeškania zo sumy 763,54 eur za čas od 16.06.2015 do zaplataenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.), vo zvyšku žalobu o náhradu mzdy zamietol (výrok II.), vzájomnú žalobu žalovaného o určenie, že nemožno od žalovaného spravodlivo požadovať, aby žalobcu naďalej zamestnával zamietol (výrok III.), vzájomnú žalobu žalovaného, aby súd náhradu mzdy žalobcu znížil, resp. vôbec nepriznal zamietol (výrok IV.).

1.2.1 Z vykonaného dokazovania mal za dokázané:

Žalobca a žalovaný uzatvorili dňa 31.12.2009 pracovnú zmluvu, s dohodnutým dňom nástupu do práce 1.1.2010, miestom výkonu práce N. X, Q., druh práce - pekár, za hodinovú odmenu 4 eur, v pracovnom pomere na neurčitý čas, s výplacným termínom ku dňu 15. dňa v mesiaci.

1.2.2 Okresný súd Skalica čiastočným rozsudkom z 29.10.2015 č.k. 2 Cpr/4/2013-184 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo 17. mája 2016 č.k. 9CoPr/1/2016-222 určil, že okamžité

skončenie pracovného pomeru žalobcu u žalovaného zo 16.8.2013 je neplatné. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 7.7.2016.

1.2.3 Žalobca na pojednávaní súdu konanom dňa 30.10.2014 oznámil žalovanému, že trvá na tom, aby ho po neplatnom skončení pracovného pomeru ďalej zamestnával.

1.2.4 Žalovaný odmietol žalobcu ďalej zamestnávať a tak sa žalobca zamestnal na základe pracovnej zmluvy z 3.3.2014 na dobu určitú od 3.3.2014 do 3.3.2015 u T. T., s dohodnutou mesačnou mzdou vo výške 421,20 eur a odmenou v závislosti od kvality výkonu a celkového obratu, pričom v zmysle pracovnej zmluvy pracovníkovi prináleží 0,2% z celkového obratu bez DPH .

1.2.5 Žalobca žalovanému za obdobie od 30.10.2014 do 31.5.2015 nevyplatil mzdu ani jej náhradu.

1.2.6 V mesiaci apríl 2013 žalobca odpracoval u žalovaného 21 dní (168 hodín) pričom na tento mesiac pripadol 1 deň sviatku. Hrubá mzda žalobcu bola 794,07 eur a náhrada za sviatok predstavoval sumu 35,92 eur. V mesiaci máj 2013 žalobca odpracoval u žalovaného 18 dní (144 hodín), čerpal dovolenku 3 dni a na tento mesiac pripadli 2 dni sviatkov. Hrubá mzda bola 834 eur, náhrada za sviatky predstavovala sumu 71,85 eur a náhrada za dovolenku sumu 107,77 eur. V mesiaci jún 2013 žalobca odpracoval u žalovaného 20 dní (160 hodín). Hrubá mzda predstavovala sumu 732,64 eur. Celková hrubá mzda žalobcu za 2. štvrtrok roku 2013 bola 2.360,71 eur. Odpracovaná doba predstavovala spolu 472 hodín a tak priemerný hrubý hodinový zárobok žalobcu u žalovaného predstavoval sumu 4,5449 eur.

1.2.7 Za mesiac október 2014 (za 2 dni) vznikol žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu mzdy vo výške 72,72 eur, za november 2014 (za 20 dní) vo výške 727,18 eur, za december 2014 (23 dní) v sume 836,26 eur (žalobca si však za tento mesiac uplatnil nárok na náhradu mzdy vo výške 790,47 eur), za január 2015 (22 dní) v sume 799,90 eur (žalobca si však za tento mesiac uplatnil nárok na náhradu mzdy len vo výške 790,47 eur), za február 2015 (20 dní) v sume 727,18 eur, za marec 2015 (22 dní) v sume 799,90 eur (žalobca si však za tento mesiac uplatnil nárok na náhradu mzdy len vo výške 790,47 eur), za apríl 2015 (22 dní) v sume 799,90 eur (žalobca si však za tento mesiac uplatnil nárok na náhradu mzdy len vo výške 790,47 eur), za máj 2015 (21 dní) v sume 763,54 eur, spolu teda za obdobie 10/2014 - 5/2015 vznikol žalobcovi nárok na náhradu mzdy minimálne vo výške 5.452,50 eur (ktorej zaplattenia sa žalobca v tomto konaní domáha).

1.2.8 Žalovaný v konaní neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal tvrdené skutočnosti o závažnom porušení pracovnej disciplíny žalobcom, ani iné skutočnosti, ktoré by relevantne odôvodňovali nárok žalovaného, ako zamestnávateľa, na rozhodnutie súdu, že od neho (ako zamestnávateľa) nemožno spravodlivo požadovať, aby žalobcu ďalej zamestnával.

1.3 Vec právne posúdil ako nárok zamestnanca na náhradu mzdy pri neplatnom okamžitom skončení pracovného pomeru zamestnanca zo strany zamestnávateľa, nárok zamestnávateľa na určenie, že od zamestnávateľa nemožno spravodlivo požadovať, aby ďalej zamestnával zamestnanca a nárok zamestnávateľa na zníženie alebo nepriznanie náhrady mzdy zamestnancovi podľa § 79 ods. 1 až ods. 3, § 134 ods. 1 až ods. 11 ZP (zákon č. 311/2001 Z.z. Zákonník práce v znení neskorších predpisov), § 35 ods. 1 a 2 O.z. (zákon číslo 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších prepisov), a nárok veriteľa na úrok z omeškania podľa § 517 ods. 1 veta prvá O.z. a § 3 ods. 1 nar. vl. SR č. 87/1995 Z.z. - v znení účinnom odo dňa vzniku omeškania dlžníka a dospel k záveru, že žaloba je dôvodná len v časti uplatnenej pohľadávky vo výške istiny 5.452,50 eur s príslušným úrokom z omeškania, ako do rozhodovania súdu nezaplattenej splattnej náhrady mzdy zamestnanca/žalobcu voči žalovanému/zamestnávateľovi za obdobie od 30.10.2014 do 31.5.2015 a preto v tejto časti žalobe vyhovel (zamestnancovi priznal právo na zaplattenie splattnej náhrady mzdy s príslušným úrokom z omeškania), čo však neplatilo pre uplatnený nárok žalobcu na náhradu mzdy za obdobie od podania žaloby do 30.10.2014, kde žalobu vyhodnotil ako nedôvodnú, pre neunesenie bremena tvrdenia (o rozhodujúcich skutočnostiach potrebných pre rozhodnutie vo veci) a dôkazného bremena žalobcu a v tejto časti uplatneného nároku ju zamietol. Obdobne z tých istých dôvodov považoval za nedôvodný aj nárok žalovaného na určenie, že od žalovaného/zamestnávateľa nemožno spravodlivo požadovať, aby ďalej zamestnával žalobcu/zamestnanca a nárok žalovaného na zníženie alebo nepriznanie náhrady mzdy žalobcovi za obdobie od 30.10.2014 do 31.5.2015, z ktorého dôvodu potom takýto vzájomný návrh žalovaného ako nedôvodný zamietol.

1.4 O trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi priznal voči žalovanému náhradu trov konania vrátane trov odvolacieho konania v konaní o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru v plnom rozsahu (výrok V.), žalovanému náhradu trov konania vo výrokoch I. a II. nepriznal (výrok VI.), žalobcovi priznal náhradu trov konania voči žalovanému vo výrokoch III. a IV. v plnom rozsahu (výrok VII.) a určil, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej (výrok VIII.). Takéto svoje rozhodnutie odôvodnil právne poukazom na § 255 ods. 1 a 2 a § 257 C.s.p. (zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov) a vecne potrebou priznania žalobcovi plnej náhrady trov konania voči žalovanému v časti žaloby o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru ako aj v časti zamietnutia vzájomnej žaloby žalovaného v plnom rozsahu vzhľadom na jeho plný úspech v spore a dôvodmi hodnými osobitného zreteľa, pre ktoré nie je možné priznať v časti úspechu žalovaného v spore náhradu trov konania žalovanému voči žalobcovi.

2.1 Takýto rozsudok napadol vo výroku I. a IV. (čo je zrejmé z obsahu samotného odvolania) riadnym a včasným odvolaním žalovaný s návrhom na jeho zrušenie v odvolaní napadnutých častiach a jeho vrátenie veci v týchto častiach súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, vinniac súd prvej inštancie, že tento na základe vykonaných dôkazov dospeje k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec aj nesprávne právne posúdil.

2.2 Súd žalobcovi priznal nárok na náhradu mzdy od 30.10.2014 do 31.5.2015 avšak vo svojom rozhodnutí sa nevysporiadal so skutočnosťou, že žalobca od marca 2014 bol zamestnaný u iného zamestnávateľa a tak od uvedeného obdobia nebol schopný vykonávať prácu pre žalovaného a preto mu za toto obdobie nevznikol ani nárok na náhradu mzdy od žalovaného. Podľa platnej právnej úpravy totiž náhrada mzdy môže byť zamestnancovi priznaná iba za obdobie, v ktorom bol zamestnanec schopný pracovať u zamestnávateľa, ktorý s ním neplatne skončil pracovný pomer (dôvodil žalovaný, s poukazom na ustálenú súdnu prax a to R 51/1975).

2.3 Nesprávny bol aj záver súdu prvej inštancie o vzniku nároku žalobcu na úrok z omeškania, nakoľko pracovnoprávne predpisy neupravujú úroky z omeškania. V prípade pracovnoprávných sporov nemožno použiť ani subsidiárne O.z. ZP vo svojom § 4 ods. 1 subsidiárnu pôsobnosť všeobecnej časti O.z. pripúšťa len vo vzťahu prvej časti ZP. Takýto názor je súladný aj s názorom Ústavného súdu SR vyjadreným v jeho rozhodnutí spis. zn. II. ÚS 494/2013, a názorom Krajského súdu v Bratislave vyjadreným v rozhodnutí spis. zn. 5Co/133/2013). Rozhodnutie súdu prvej inštancie je preto v časti priznaných úrokov z omeškania nezákonné.

3. Žalobca odvolací návrh nepodal a k odvolaniu žalovaného sa nevyjadril.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 C.s.p.), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťa (§ 355 ods. 1 C.s.p.), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 365 C.s.p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f/ a h/ C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 C.s.p.) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 C.s.p.), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 C.s.p.), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 C.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 C.s.p.), a dospeje k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je v odvolaní napadnutých výrokoch I. a IV. a závislých výrokoch o trovách konania (výroky VI. a VII.) vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 ods. 1 a 2 C.s.p..

5. Predmetom konania vedeného na Okresnom súde Skalica pod sp. zn. 2Cpr/4/2013 je žaloba o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru žalobcu žalovaným listom zo 16.8.2013 a nároku žalobcu na náhradu mzdy voči žalovanému za obdobie od 1.11.2013 do 31.5.2015 vo výške 14.93,85 eur s príslušenstvom, ako a vzájomná žaloba žalovaného o určenie, že od žalovaného nemožno spravodlivo požadovať, aby ďalej zamestnával žalobcu a nárok žalovaného na zníženie alebo

nepriznanie náhrady mzdy žalobcovi. Súd prvej inštancie žalobe žalobcu v časti určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru žalobcu u žalovaného plne nevyhovel a v časti o náhradu mzdy čiastočne vyhovel v rozsahu nároku na zaplatenie 5.452,50 eur s príslušenstvom (za obdobie od 30.10.2014 do 31.5.2015) a v ostatnej časti žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol. Vzájomnú žalobu žalovaného voči žalobcovi ako nedôvodnú zamietol.

6. S prihliadnutím na obsah podaného odvolania, predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnenú odvolaciu argumentáciu žalovaného bolo posúdiť, či súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil a tak dospel k nesprávnemu záveru o vzniku nároku žalobcu na náhradu mzdy voči žalovanému za obdobie od 30.10.2014 do 31.5.2015, vzniku nároku žalobcu na úrok z omeškania (výrok I. rozsudku), neexistenciu dôvodov na zníženie alebo nepriznanie náhrady mzdy žalobcovi (výrok IV.) a následne aj spôsob rozhodnutia o trovách konania sporových strán (výrok VI. a VII. rozsudku ako výroky závislé). Výroky II., III., V. a VIII. rozsudku neboli odvolaním napadnuté, a tak neboli ani predmetom prieskumu odvolacím súdom.

7. Podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne (1). Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (2).

8. Odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav (uvedený v bode 1.2.1 až 1.2.8 tohto rozhodnutia), pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom tvrdeného nároku, ktorý v dostatočnom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil, pričom podľa názoru odvolacieho súdu dospel i k správnym skutkovým zisteniam pre rozhodnutie vo veci podstatným skutkovým okolnostiam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho správny právny záver vo veci (o vzniku nároku žalobcu na náhradu mzdy voči žalovanému za obdobie od 30.10.2014 do 31.5.2015 ako aj nároku na úrok z omeškania a neexistenciu dôvodov pre zníženie, prípadne nepriznanie náhrady mzdy žalobcovi) s poukazom na § 387 ods. 2 C.s.p., odvolací súd odkazuje v samej podstate na správne odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Aj odvolací súd dospel k záveru, že pri vyhodnotení vykonaného dokazovania každého z vykonaných dôkazov jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach bolo v konaní dostatočným spôsobom preukázané, že žaloba žalobcu je vo vyhovujúcej časti rozhodnutia vo veci samej dôvodná a vzájomná žaloba žalovaného o zníženie, prípadne nepriznanie náhrady mzdy v zamietajúcej časti nedôvodná.

9.1 Pokiaľ ide o námietku žalovaného o nesprávnom postupe súdu prvej inštancie spočívajúcom v tom, že pri rozhodovaní o nároku žalobcu na náhradu mzdy nezohľadnil skutočnosť, že žalobca je od marca 2014 zamestnaný u iného zamestnávateľa, u ktorého pracuje 135 až 201 hodín mesačne a námietku o nesprávnom právnom posúdení veci odvolací súd dodáva:

Súd prvej inštancie nárok na náhradu mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru uplatnený žalobcom správne právne posúdil podľa § 79 ZP, ktorý upravuje následky, ktoré vyvoláva právne relevantná skutočnosť, a to, že skončenie pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa bolo súdom vyhlásené za neplatné. V zmysle predmetného ustanovenia za predpokladu, že zamestnanec svoj nesúhlas so skončením pracovného pomeru okamžitým skončením prejaví podaním žaloby o vyslovenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru v zákonnej dvojmesačnej lehote a zároveň oznámi zamestnávateľovi, že trvá na svojom ďalšom zamestnaní a pridelovaní práce, je takýto zamestnanec oprávnený požadovať náhradu mzdy za obdobie odo dňa, keď oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnaní, až do času, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci. Výšku nároku na náhradu mzdy môže zamestnávateľ minimalizovať a to buď tým, že (čím skôr, ako sa dozvie o tom, že pracovný pomer bol skončený neplatne) umožní zamestnancovi pracovať alebo môže v konaní o nároku na náhradu mzdy požadovať primerané zníženie náhrady mzdy, avšak len za čas presahujúci 12 mesiacov, alebo môže požadovať, aby súd náhradu mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov zamestnancovi vôbec nepriznal. Podľa ustálenej súdnej praxe (tu pozri R 90/1970) v prípade ak bol pracovník neschopný, napríklad pre práceneschopnosť, keď mu patrí nemocenské alebo nebol ochotný vykonávať prácu pridelenú podľa pracovnej zmluvy, nemá nárok na náhradu mzdy podľa § 79 ods. 1 ZP. Zníženie, prípadne nepriznanie náhrady mzdy teda prichádza do úvahy len v prípadoch upravených v § 79 ods. 1 a 2 ZP, čo nebol prípad práve prejednávanej veci, nakoľko celkový čas, za ktorý by sa mala žalovanému poskytnúť náhrada mzdy nepresiahol 12 mesiacov (ako to správne

konštatoval aj súd prvej inštancie) a v konaní žalovaný netvrdil ani nepreukázal, že by žalobca nebol schopný vykonávať pridelenú prácu pre práceneschopnosť (kedy by mu patrilo nemocenské), alebo nebol ochotný vykonávať prácu pridelenú podľa pracovnej zmluvy. Takýto názor je súladný aj s ustálenou súdnou praxou (tu pozri R 51/1975), na ktorú poukazoval aj samotný žalovaný. Súd by bol povinný prihliadnuť na následné zamestnanie sa zamestnanca ako aj okolnosti, za ktorých svoj zárobok dosiahol (napríklad či vykonával prácu zodpovedajúcu svojej kvalifikácii, či pracoval nadčas alebo s mimoriadnym vypätím a podobne) len v prípade splnenia základnej podmienky a to, že celkový čas, za ktorý by sa mala zamestnancovi poskytnúť náhrada mzdy presahuje 12 mesiacov. Nakoľko v prejednávanej veci celkový čas za ktorý súd žalobcovi priznal náhradu mzdy predstavovala len obdobie siedmich mesiacov a 2 dni, teda dobu kratšiu ako 12 mesiacov, nevzniklo mu právo na žiadosť žalovaného ako zamestnávateľa jeho povinnosť nahradiť mzdu žalobcovi primerane znížiť, prípadne náhradu mzdy vôbec nepriznať. Námietať žalovaného o nevysporiadaní sa so skutočnosťou, že žalobca pracoval od marca 2014 u iného zamestnávateľa preto nemohla obstať.

9.2 Pre poriadok je ďalej potrebné uviesť, že podľa ustálenej súdnej praxe k primeranému zníženiu alebo nepriznaniu náhrady mzdy môže súd pristúpiť (pravdaže za splnenia podmienky uvedenej v § 79 ods. 2 Zákonníka práce) iba vtedy, ak sa zamestnanec zapojil alebo mohol zapojiť do práce u iného zamestnávateľa za podmienok v zásade rovnocenných alebo výhodnejších, než by mal pri výkone práce podľa pracovnej zmluvy, kedy by mu zamestnávateľ prácu prideloval (tu pozri rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25.10.2007, spis. zn. 4Cdo/327/2006), čo nebol prípad práve prejednávanej veci, kde z dokazovania vyplynulo, že žalobca sa zamestnal na základe pracovnej zmluvy z 3.3.2014 u zamestnávateľa T. T. na pracovný pomer dohodnutý na dobu určitú od 3.3.2014 do 3.3.2015 za dohodnutú mzdu vo výške 421,20 eur mesačne a odmeny v závislosti od kvality výkonov a celkového obratu vo výške 0,2% z celkového obratu bez DPH, teda za podmienok výrazne horších, ako by mal pri výkone práce podľa pracovnej zmluvy u žalovaného. Za takýchto okolností by nebolo spravodlivé od žalobcu požadovať, aby sa do takejto práce vôbec zapojil, a ak tak napriek tomu urobil, nemôže to viesť k záveru (pravdaže za predpokladu splnenia podmienky priznávania náhrady mzdy za obdobie presahujúce 12 mesiacov), že má byť požadovaná náhrada mzdy znížená, alebo dokonca nepriznaná.

10. Neobstojí ani námietka žalovaného o neexistencii nároku žalobcu na úrok z omeškania, nakoľko podľa názoru odvolacieho súdu (súladného aj s názorom najvyšších súdnych autorít Slovenskej republiky) zamestnávateľ, ktorý sa dostane do omeškania s peňažným plnením voči zamestnancovi, je povinný platiť od vzniku omeškania zákonné úroky z omeškania podľa § 517 ods. 2 O.z. a § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky číslo 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia O.z. v znení neskorších predpisov, pričom ustanovenie § 1 ods. 4 ZP nemožno vykladať tak, že by k tomuto záveru bránilo. Zamestnávateľ sa dostáva do omeškania s vyplatením jednotlivých mesačných náhrad mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru márnym uplynutím výplatného termínu v nasledujúcom kalendárnom mesiaci, z čoho vyplýva i to, že nasledujúcim dňom vzniká zamestnancovi právo na úrok z omeškania z príslušnej sumy náhrady mzdy (tu pozri uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky spis. zn. III. ÚS 460/2017 zo 4. júla 2017 a rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spis. zn. 1Cdo 116/2008 zo 17. decembra 2009). Ostatne k opačnému záveru nedospel ani Ústavný súd Slovenskej republiky vo veci spis. zn. II. ÚS 494/2013 (na ktorú poukazoval samotný žalovaný), v ktorej veci dôvodom nepriznania úroku z omeškania zamestnancovi z náhrady mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru všeobecnými súdmi a následne ústavným súdom nebol záver o tom, že zamestnancovi právo na úroky z omeškania vo všeobecnosti nepatrí (respektíve, že ustanovenie § 517 ods. 2 O.z. na vec nedopadá), ale konkrétne okolnosti veci, keď všeobecné súdy a následne aj ústavný súd úroky z omeškania z náhrady mzdy zamestnanca nepriznali vzhľadom na výšku priznanej náhrady mzdy, ktorú považovali za primerané zadostučinenie a dostatočnú sociálnu ochranu pre zamestnanca a zároveň i dostatočnú sankciu pre zamestnávateľa čo nebol prípad práve prejednávanej veci. Ústavný súd vo veci spisovej značky II. ÚS 494/2013 nakoniec konštatoval i to, že „zamestnávateľ sa dostáva do omeškania s vyplatením jednotlivých mesačných náhrad mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru márnym uplynutím výplatného termínu v nasledujúcom kalendárnom mesiaci, z čoho vyplýva i to, že nasledujúcim dňom vzniká zamestnancovi právo na úrok z omeškania z príslušnej sumy náhrady mzdy“.

11. Odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia, čo do rozhodovania vo veci samej, uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky

vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ktoré primerane vysvetlil. Z pohľadu logiky a argumentačnej súdržnosti nebolo možné odôvodneniu napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie vytknúť závažné nedostatky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí súčasne aj právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 252/04) a rovnako neznamená ani to, aby účastník konania bol pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkou a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Odvolacia námietka žalovaného, týkajúca sa nedostatku obsahových náležitostí napadnutého rozhodnutia čo do rozhodnutia vo veci samej preto nemohla obstať.

12. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutých častiach v súlade s § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil, keď tento rozhodol vecne správne aj o náhrade trov konania.

13.1 Žalobca bol v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešný (§ 255 ods. C.s.p.) a vznikol mu nárok na náhradu trov konania.

13.2 O nároku na náhradu trov rozhodol odvolací súd podľa ustanovení § 369 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p.

13.3 O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

14. K prijatiu tohto rozhodnutia došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení a § 393 ods. 2 posledná veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je podľa § 421 C.s.p. prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri, ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 C.s.p.).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo, ak do konania vstúpil (§ 426 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).